

Sygn. akt I ACa 833/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Dorota Ochalska - Gola

Sędziowie SA Anna Beniak

del. SO Marta Witoszyńska

Protokolant sekretarz sądowy Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w N. (Cypr)

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...)

w Ł.

o ustalenie

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 10 marca 2017 r. sygn. akt I C 928/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) z siedzibą w N. (Cypr) na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 833/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 10 marca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa (...) z siedzibą w N. (Cypr) przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w Ł. o ustalenie nieistnienia uchwał pozwanej wspólnoty o numerach (...), oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne:

W dniu 30 maja 2012 roku pozwana wspólnota podjęła w trybie indywidualnego zbierania głosów uchwały o numerach :

-1/12 w sprawie zmiany w zarządzie wspólnoty poprzez odwołanie M. M.;

-2/12 w sprawie wypowiedzenia umowy o administrowanie nieruchomością;

-3/12 w sprawie w sprawie zawarcia umowy o zarządzanie nieruchomością i upoważnienia zarząd do zawarcia umowy w przedmiocie zarządu nieruchomością z firmą (...) s.c.

W dniu 17 lipca 2012 roku wspólnota podjęła w trybie indywidualnego zbierania głosów uchwały o numerach:

- (...) w sprawie ustalenia zaliczki na pokrycie kosztów zarządu od dnia 1 stycznia 2012 roku;

- (...) w sprawie ustalenia zaliczki na fundusz remontowy od dnia 1 stycznia 2012 roku;

- (...) w sprawie wykonania węzła centralnego ogrzewania i dokumentacji technicznej węzła ciepłego.

W dniu 30 lipca 2012 roku wspólnota podjęła uchwałę numer (...) w sprawie wykonania węzła ciepłego z projektem technicznym. Z kolei w dniu 3 sierpnia 2012 roku pozwana wspólnota podjęła uchwałę numer (...) w sprawie sposobu finansowania węzła ciepłego wykonanego na nieruchomości.

Przed podjęciem wskazanych uchwał współwłaściciele dysponujący ponad 20 % udziałów podjęli decyzje o zmianie sposobu głosowania na zebraniu i w drodze indywidualnego zbierania głosów w dniach 30 maja 2012 r., 17 lipca 2012 roku, 30 lipca 2012 roku, 3 sierpnia 2012 roku nie udziałami, a według zasady, że na każdego właściciela przypada jeden głos.

Wszystkie wskazane wyżej uchwały zapadły oddanych w ten sposób głosów.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z 27 stycznia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 8/16 udzielono powodowi dalszego zabezpieczenia poprzez ustanowienie zarządcy przymusowego dla 22 lokali mieszkalnych oraz 2 lokali użytkowych, będących przedmiotem odrębnej własności, położonych w Ł. przy ul. (...). W/w orzeczenie zostało zmienione postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 kwietnia 2016 roku poprzez oddalenie wniosku o zabezpieczenie.

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 224/16 z powództwa (...) z siedzibą w N.(Cypr) przeciwko Fundacji (...) H. z siedzibą w W. o ustalenie nieważności umowy i zobowiązanie oddalono wniosek powoda o udzielenie dalszego zabezpieczenia, a postępowanie jest w toku.

W rozważaniach Sąd Okręgowy wskazał, że powód nie wywodzi dochodzonego w pozwie roszczenia nie z przepisu art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1892), lecz domaga się ustalenia, że sporne uchwały nie istnieją w obrocie prawnym. Podstawę żądania stanowi zatem przepis art. 189 k.p.c., przy czym powód nie wykazał jego podstawowej przesłanki w postaci interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieistnienia uchwał pozwanej Wspólnoty.

Interesu prawnego w żądaniu pozwu powodowa Spółka nie może wywodzić z faktu członkostwa we Wspólnocie i potrzeby wyeliminowania z obrotu wadliwych uchwał i usunięcia niepewności co stanu prawnego, bowiem aktualnie nie jest już właścicielem lokali na terenie spornej nieruchomości. Co prawda, prawo własności lokali pozostaje przedmiotem sporu w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym pod sygn. I C 224/16, jednakże do czasu jego prawomocnego zakończenia brak jest podstaw dla zanegowania umowy darowizny, na mocy której strona powodowa zbyła lokale.

Nieuzasadnione były także podnoszone przez powoda zarzuty dotyczące nieprawidłowego sposobu głosowania oraz kworum niezbędnego przy podejmowaniu uchwał, mogące wskazywać na nieistnienie skarżonych czynności prawnych. Wszystkie sporne uchwały zostały podjęte w drodze głosowania według zasady jeden właściciel – jeden głos, wprowadzonej zgodnie z treścią art. 23 ust.2a ustawy o własności lokali. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, wszystkie warunki wymienione w przepisach art. 23 ust. 1 i ust. 2 powołanej ustawy zostały zachowane, gdyż o zmianie sposobu głosowania zadecydowali współwłaściciele, których udziały przekroczyły nawet wymagane ustawą 20%,

bowiem łącznie dysponowali oni 22,29% udziałów w nieruchomości wspólnej. Nadto jak wynika z dowodu doręczenia znajdującego się w aktach sprawy na karcie 47 i 47 v powodowi przesłano wszystkie kwestionowane przedmiotowym powództwem uchwały.

Rozważając zasadność powództwa przy hipotetycznym założeniu, że powód jest członkiem pozwanej wspólnoty, Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie korzystne dla skarżącego nie przyczyniłoby się do powstania zobowiązania (stosunku prawnego) pozwalającego na dochodzenie naprawienia ewentualnych szkód spowodowanych przez zarząd. Nadto, nawet gdyby przyjąć twierdzenie przeciwne, należałoby uznać, że także wtedy strona nie dysponowałaby interesem prawnym, bowiem podlegałaby on szerszemu zaspokojeniu w drodze powództwa odszkodowawczego. Odnosząc się zaś do pozostałych twierdzeń powoda Sąd pierwszej instancji zważył, że w braku stosownych dowodów, nie było obiektywnie prawdopodobne, by jakiegokolwiek prawa skarżącego miały ulec uszczerbkowi na skutek ewentualnego nieprzywrócenia do zarządu M. M. wykonującego swe funkcje w 2012 r. Sąd uznał także, że brak jest dowodów, że czynności prawne podjęte przez zarząd powołany w 2012 r. na podstawie hipotetycznie nieistniejących uchwał, co do zawarcia umowy z nowym podmiotem o zarządzanie nieruchomością i wypowiedzenie takiej umowy dotychczasowemu podmiotowi, niosłyby niekorzystne konsekwencje prawne dla powoda.

Podobnie należało ocenić pozostałe uchwały określające wysokość zaliczek na poszczególne opłaty związane z zarządaniem nieruchomości wspólną, czy w sprawie wykonania węzła ciepłego i jego sfinansowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją strona powodowa zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj.:

a. art. 233 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd Okręgowy i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, w sytuacji gdy z całego zebranego w sprawie materiału wynika, że powód udowodnił swoje roszczenie, a w szczególności wykazał interes prawny w dochodzeniu ustalenia nieistnienia zaskarżonych uchwał;

b. art. 189 k.p.c. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i oddalenie powództwa w sytuacji, gdy z ogółu zebranego w sprawie materiału wynika, iż roszczenie powoda jest uzasadnione, a tym samym podlega uwzględnieniu w ramach postępowania o ustalenie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie nieistnienia zaskarżonych uchwał oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje. Jako ewentualne sformułowane zostało żądanie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 228 § 2 k.p.c. dodatkowo ustalił, że w dziale drugim ksiąg wieczystych urzędzonych dla lokali położonych na nieruchomości przy ul. (...) w Ł., stanowiących uprzednio własność powoda, wpisana jest jako właściciel Fundacja (...) von H. z siedzibą w W. (protokół rozprawy apelacyjnej z dnia 16 lutego 2018 r. k 104 v).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna.

Zamierzonych skutków procesowych nie może wywołać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Został on zredagowany przez powoda w taki sposób, że w istocie nie poddaje się kontroli instancyjnej. Apelujący nie wskazuje bowiem, które dowody i z jakich przyczyn zostały przez Sąd pierwszej instancji wadliwie ocenione lub pominięte. Tymczasem samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13 września 2012 r., I ACa 445/12, LEX nr 1223454). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Skarżący winien zatem wykazać, w jakich konkretnie fragmentach argumentacja Sądu Okręgowego jest sprzeczna z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie - które elementy materiału dowodowego (dowody) zostały przez Sąd pierwszej instancji wadliwie pominięte i jakie wnioski faktyczne z tychże fragmentów materiału procesowego powinny być w sposób poprawny wyprowadzone. Tego rodzaju wywodów próżno szukać w apelacji strony powodowej. Jeśli dodatkowo zważyć, że postępowanie dowodowe w rozpatrywanej sprawie ograniczyło się do dowodów z dokumentów w postaci zaskarżonych uchwał i wniosków złożonych w trybie art. 23 ust. 2a ustawy o własności lokali oraz do dowodu z zeznań świadka M. M., który nie posiadał informacji istotnych dla rozstrzygnięcia, zaś apelujący w toku całego postępowania nie zaoferował żadnego dowodu dla wykazania interesu prawnego definiowanego obecnie w apelacji jako potrzeba doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem w interesie wszystkich członków pozwanej Wspólnoty, czy też konieczność ochrony interesów ekonomicznych powoda i Wspólnoty, analizowany zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów jawi się jako oczywiście chybiony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie doszło także do naruszenia art. 189 k.p.c. , który apelujący wadliwie utożsamia z normą prawa procesowego. Nie może budzić wątpliwości, iż mimo umieszczenia w Kodeksie postępowania cywilnego norma ta ma charakter materialnoprawny, przyznaje bowiem prawo do żądania szczególnej ochrony prawnej. W świetle art. 189 k.p.c. interes prawny, jako przesłanka powództwa o ustalenie, która, w sposób niezależny od innych wymaganych przez prawo materialne lub procesowe okoliczności, warunkuje określony skutek tego powództwa, należy do grupy przesłanek merytorycznych. Interes prawny, jako przesłanka merytoryczna powództwa o ustalenie stosunku prawnego lub prawa, decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje bądź nie istnieje. Wykazanie zatem prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że dany stosunek prawny lub prawo rzeczywiście istnieje/nie istnieje, jest dopiero kolejną, drugą przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie. Pierwsza z wymienionych przesłanek jest przesłanką skuteczności, druga zaś przesłanką zasadności powództwa (tak SN w wyroku z dnia 2 lutego 2017 r. w sprawie I CSK 137/16, LEX nr 2276661).

Jak trafnie dostrzegł Sąd pierwszej instancji, w rozpatrywanej sprawie powodowa Spółka nie wykazała żadnej z wymienionych przesłanek powództwa opartego na przepisie art. 189 k.p.c. Przede wszystkim, wbrew odmiennym tezom apelacji, powód nie wykazał interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia spornych uchwał pozwanej Wspólnoty. Uważna lektura uzasadnienia pozwu przekonuje, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. nie został nawet przez powoda zdefiniowany. Taką próbę apelujący podjął dopiero w apelacji, przy czym twierdzenia przedstawione po raz pierwszy na tym etapie postępowania nie zostały powiązane z żadnym z przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W odniesieniu do wszystkich zaskarżonych uchwał apelujący powołuje się w pierwszej kolejności na interes prawny motywowany koniecznością doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem, z uwzględnieniem słusznych praw wszystkich członków wspólnoty mieszkaniowej, w tym powoda. Jak się wydaje, powód nawiązuje tym samym do tego nurtu orzecznictwa , który przyznaje członkom wspólnoty mieszkaniowej uprawnienie do wytoczenia powództwa o ustalenie nieistnienia uchwały w oparciu o art. 189 k.p.c., przyjmując, że ich interes prawny może uzasadniać potrzeba wyeliminowania stanu niepewności wynikającego z uchwały wspólnoty mieszkaniowej (tak SN w wyroku z dnia 30 września 2015 r. w sprawie I CSK 773/14, OSNC 2016/9/104). Skarżący pomija jednak, iż w takiej sytuacji źródłem interesu prawnego powodów, będącego materialnoprawną przesłanką uwzględnienia powództwa na podstawie art. 189 k.p.c., jest stosunek członkostwa we wspólnocie. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego wyżej wyroku w sprawie I CSK 773/14, ten status powoda przesądza jego związanie uchwałą podjętą przez organ wspólnoty mieszkaniowej aż do chwili prawomocnego ustalenia jej nieistnienia. Zamiar eliminacji przez powoda stanu niepewności co do związania lub braku związania uchwałą wspólnoty mieszkaniowej przesądza istnienie jego interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieistnienia uchwały. Tymczasem w realiach sporu, powodowa Spółka w dacie wytoczenia powództwa i w dacie orzekania przez Sądy obu instancji nie była członkiem pozwanej Wspólnoty. Z informacji znanych Sądowi Apelacyjnemu i Sądowi Okręgowemu z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.) wynika, że właścicielem

odrębnych lokali, które uprzednio stanowiły własność powodowej Spółki, aktualnie jest inny podmiot tj. Fundacja (...) von H., której prawa zostały ujawnione w księgach wieczystych. Istotnie, w sprawie o sygn. akt I C 224/16, która zawisła przed Sądem Okręgowym w Łodzi, toczy się spór między powodem a powyższą Fundacją o ustalenie nieważności umowy darowizny, na podstawie której doszło do nabycia prawa własności przedmiotowych lokali. Jednakże, jak słusznie podkreślił Sąd pierwszej instancji, w toku niniejszego postępowania strona powodowa nie zaoferowała żadnego dowodu, który mogłyby podważyć domniemanie płynące z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece. W tym stanie rzeczy nie może uzasadniać interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia spornych uchwał faktem swojego członkostwa w pozwanej Wspólnocie i potrzebą usunięcia stanu niepewności co do związania jej uchwałami.

Z uzasadnienia apelacji wynika, że swój interes prawny w żądaniu ustalenia nieistnienia części z zaskarżonych uchwał dotyczących zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną, zaliczek na fundusz remontowy, kosztów budowy węzła cieplnego, apelujący wywodził również z ewentualnych ekonomicznych skutków uchwał dla jego majątku. Interes prawny nie może być jednak utożsamiany z interesem ekonomicznym, czy gospodarczym (tak SN w uchwale z dnia 9 stycznia 1996 r. w sprawie III CZP 152/95, OSNC 1996/4/52; w wyroku z dnia 4 października 2001 r. w sprawie I CKN 425/00, LEX nr 52719). Zatem z samego faktu, że niektórymi z zaskarżonych uchwał obciążono właścicieli lokali kosztami związanym z modernizacją węzła centralnego ogrzewania, czy określono nową wysokość zaliczki na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną i funduszu remontowego, co mogłoby się przekładać na obowiązek partycypowania w tych kosztach także przez powoda jako członka wspólnoty w dacie podjęcia uchwał, nie wynika, aby został naruszony jego interes prawny. Rację ma także Sąd pierwszej instancji zwracając uwagę, że zaliczki na fundusz remontowy czy koszty zarządu nieruchomością wspólną podlegały rozliczeniu z końcem okresu rozliczeniowego stosownie do art. 15 ust. 1 w związku z art. 29 ust. 1 i 1a ustawy o własności lokali. Trudno zatem dociec, jaki interes prawny ma powód w ich kwestionowaniu po upływie kilku lat.

Podobnie w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie sposób ustalić, jaki interes prawny uzasadniał zaskarżenie przez stronę powodową uchwał nr 2/2012 i 3/2012 dotyczących zmiany podmiotu administrującego nieruchomością wspólną. Powierzenie czynności administracyjno-zarządczych odrębnemu podmiotowi nie było niczym nowym w praktyce Wspólnoty, bowiem w okresie poprzedzającym wydanie spornych uchwał była zawarta umowa o administrowanie nieruchomością z inną osobą i umowa ta także miała odpłatny charakter. Tezy apelacji, że nowa umowa, do zawarcia której upoważniono zarząd Wspólnoty na podstawie uchwały nr 3/2012 „... generuje w stosunku do powoda nadmierne koszty zarządu, o wartościach odbiegających od przyjętych stawek rynkowych”, nie została rozwinięta i poparta nawet zaczątkiem dowodu. Nie można również zidentyfikować, jaki interes prawny powoda został naruszony w przypadku uchwały nr 1/2012 o odwołania z funkcji członka zarządu M. M..

Reasumując, brak interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieistnienia spornych uchwał przesądza, że powództwo już tylko z tej przyczyny nie zasługiwało na uwzględnienie.

Niezależnie jednak od powyższej konstatacji, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zostały ponadto spełnione materialne przesłanki zasadności żądania, bowiem powód nie wykazał prawdziwości twierdzeń o rzekomym naruszeniu przepisu art. 23 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 1892). Strona powoda twierdziła bowiem, że uchwały nie zostały one podjęte z powodu braku wymaganej większości głosujących, a ponadto powodowa Spółka nie została powiadomiona ani o terminie zebrania, ani o treści podjętych uchwał. Do zarzutów tych odniósł się Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a przedstawione tam stanowisko zasługuje na pełną aprobatę. Ponownie zatem wypada przypomnieć, że na wniosek właścicieli dysponujących 22,29 % udziałów złożony w trybie art. 23 ust. 2a ustawy o własności lokali, głosowanie odbyło się przy wykorzystaniu zasady jeden właściciel – jeden głos. Wbrew wywodom przedstawionym w pozwie, w warunkach art. 23 ust. 2a powołanej ustawy nie potrzeba dla przejścia na tryb głosowania: jeden właściciel - jeden głos, odrębnej uchwały, a jedynie zgłoszenia żądania przez właścicieli lokali dysponujących łącznie co najmniej 1/5 udziałów w nieruchomości wspólnej (podobnie SA w Warszawie w wyroku z dnia 2 czerwca 2017 r. w sprawie I ACa 515/16, LEX nr 23100554). Jak wyżej wskazano, ten warunek w rozpatrywanej sprawie został spełniony. Za uchwałami oddano większość tak liczonych głosów, a zatem zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o własności lokali zostały one skutecznie podjęte. Co więcej,

z treści wszystkich zaskarżonych uchwał wynika, że zostały one podjęte w drodze indywidualnego zbierania głosów, co czyni bezprzedmiotowym zarzut powodowej Spółki o niepowiadomieniu jej o zwołaniu zebrania. O zasadności powództwa nie decyduje także okoliczność, iż strona powodowa nie brała udziału w głosowaniu. Należy opowiedzieć się za tym nurtem orzecznictwa, który przyjmuje, że w trybie indywidualnego zbierania głosów uchwała zostaje podjęta z chwilą oddania głosów przez wymaganą większość, liczoną w tym wypadku liczbą głosów. Bez znaczenia dla jej skuteczności jest natomiast to, czy w głosowaniu takim wzięli udział wszyscy właściciele lokali (tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie I ACa 1370/12, LEX nr 1286652, podobnie SA w Szczecinie w wyroku z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie I ACa 288/14, LEX nr 1488696; w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie I ACa 1572/14, LEX nr 1712682; wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 czerwca 2016 r., LEX nr 2111363). Nietrafna jest również argumentacja odwołująca się do rzekomego niepowiadomienia powoda o treści podjętych uchwał. Po pierwsze, w judykaturze nie budzi wątpliwości, że nawet niedopełnienie ustawowego obowiązku powiadomienia każdego właściciela o treści uchwały podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów nie ma wpływu na jej skuteczność (tak SN w wyroku z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie IV CK 543/03, OSNC 2005/7-8/132). Po wtóre, do akt sprawy na karcie 47 załączony został dowód doręczenia stronie powodowej spornych uchwał na adres w N. (Cypr) wraz z kopią dowodu doręczenia. Strona powodowa w toku sporu nie odniosła się do tego dowodu, co pozwala przyjąć, że wbrew jej twierdzeniom uchwały o nr od 1/2012 do 8/2012 zostały jej doręczone.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony powodowej w myśl art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego pozwanej w postępowaniu apelacyjnym znajduje oparcie w treści art. 98 k.p.c. oraz § 8 ust 1 w zw. z § 10 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).